

meren. Der vilde sikkert ved en saadan, noget mere økonomisk Winterplan kunne indvindes ikke saa lidt. Jeg skal i al Almindelighed med Hensyn til denne Sag bemærke, at jeg altid har forfægtet den Anskuelse, at det ikke var rigtig at forlange Forrentning af den i Jernbanerne anbragte Kapital. Min Opfattelse har altid været den, at man maatte sondre mellem det egentlige Baneanlæg, der svarer til vore tidligere Landeveie, som man aldrig krævede forrentede, og hele det øvrige Apparat, som hører med til Driften af Jernbanerne, og at det egentlig kun var Udgifterne til dette sidste, som man kunde fordrø fuldt forrentet. Det praktiske Resultat deraf falder meget mere sammen med den Betragtning, den Anskuelse, der stadig er gjort gjældende her i Rigsdagen, at Statsbanerne ansættes, beregnes til en Værdi af omtrent det Halve af den deri anbragte Kapital; thi dette vilde omtrent ogsaa blive Resultatet af mine Betragtninger. Men hvad enten man nu gaar ud fra den ene eller den anden Betragtning, vil det sige, at man kan regne en Forrentning af omtrent 2% af den i Jernbaneanlæg anbragte Kapital som et passende Overflød, og det forekommer mig at være ønskeligt, at man paa den ene eller den anden Maade kunde træffe Foranstaltninger, som kunde bringe Driftsoverflødet igjen op i Høide dermed. Jeg tror, at Indførelsen af en mere begrændset Winterplan vilde være et Middel dertil. Jeg skal blot tillade mig at minde om en anden Foranstaltning, som jeg ved den nysnævnte Leilighed bragte i Forslag, nemlig at man med Hensyn til den nu forestaaende Udstillingsstid kunde gaa til en ret betydelig Tætningsfættelse for længere Reiser, der navnlig vilde komme hele den tydste Befolkning til Gode, idet jeg tænkte mig en Maximumstærkt fasthat, svarende omtrent med et rundt Tal til en Veilængde af 25 Mil, hvorved altsaa Befolkningen i Sylland vilde faae Leilighed til ad Jernveien at kunne besøge Udstillingen for en lignende Udgift som Beboerne af Jyn. Det er min Overbevisning, at der herved ikke vilde tabes Noget i Indtægt, men at Resultatet maaske inarere vilde blive det Modsatte. Jeg tror, det har sin store Betydning, at man viser nogen Smødefømmen i den Henseende overfor Befolkningen ved en Begivenhed som den store Industriudstilling, der jo dog er et almindeligt nationalt Foretagende og ikke blot et Højenhavnst Foretagende, og som det derfor vilde være ønskeligt, at en saa stor Del af Befolkningen som muligt, ogsaa af de fjernere Boende, kunde faae en let Afgang til at besøge, hvad man ogsaa ma

antage maatte kunne bringe Fordel paa Erhvervsomraadet ved at bringe nye Tænter og Ideer frem og Kjendskab til nye tekniske Fremgangsmaader. Jeg tillader mig at opfordre den høitæredede Minister til at tage et saadant Forslag under velvillig Overveielse og i alt Fald tænke paa at gjøre Noget i den her antydede Retning, om det just ikke bliver det af mig fremsatte Forslag. Til disse faa Bemærkninger skal jeg indstrænke mig, for saa vidt angaar det foreliggende Afsluit, da der som sagt kun foreligger eet Vædringsforslag, nemlig det om Ribebanen.

Berg: I Anledning af de Bemærkninger, som Ordføreren gjorde om min Stilling i Almindelighed til Lovforslaget, og den Karakteristik, han gav af de af mig stillede Vædringsforslag, tør jeg vist, uden at gaa udenfor, hvad der foreligger, gjøre et Par Bemærkninger. Jeg maa nemlig paa Forhaand sige, at jeg anerkjender ikke Flertallets Ordfører for at være min Vold, hverken til speciel Forklaring af mine Vædringsforslag eller til Angivelse af min Stilling overhovedet. Jeg skal da sige, at det er meget urigtig forstaaet, naar man siger, at jeg ikke ønsker en Finantslov. Jo, visseelig gjør jeg det; men jeg ønsker ikke at høre mig, saa dybt for et provisorisk Ministerium, at jeg bevilger det et Ministerium en Finantslov. Det er noget ganske Andet. Der er egentlig kun disse Kampmidler imellem de stridende Parter til Hinder for, at de kunne finde hinanden, nemlig Krigsministerens overflødige Vædringer og Justitsministerens overflødige Politologi og saa et Par Udsjessjører, der kræves bevilgede paa Finantsloven. Det vil høilig forhause mig, om de, der have ført den konstitutionelle Svøbe over Hovedet paa det danske Folk og Folkething i flere Aar, nu tro, at de ikke blot kunne fordrø Hesten, men ogsaa Grimen. Noget Andet er der ikke tilbage i den Forstand, der strides om. Jeg nærer ingen Tvivl om, at man vil naae sin Hensigt fra begge Sider, at finde hinanden paa Finantslovsforslaget, saaledes at Ministeriet Estrup efter disse 3 Aars provisoriske Interregnum atter staar paa lovlig Grund som anerkjendt Hersker paany. Det er dette, jeg ikke vil være med til. I denne Henseende skal jeg dog ikke udtale mig videre, men jeg vil blot benegte, at jeg ikke skulde ville have en Finantslov. Jeg er nemlig ikke kommen saa vidt nu, at jeg tror paa Umuligheden af, at dette Ministerium kan falde. Man maa nemlig være kommen saa vidt at tro paa Umuligheden af, at dette Ministerium kan falde, for at sige, at man ikke vil give en Finantslov, naar man berbed gjør Noget, som dette